

Chương 3: Lương Tiểu Như bị gièm pha

Gió xuân như lưỡi dao cắt trên mặt Lương Mộc Tử, dần hong khô gò má ửng nhợt của cô. Vết nước mắt còn chưa khô hẳn thì bước chân cô đã tới tầng dưới của dãy ký túc xá, đó là nơi ở của Lương Tiểu Như.

Sau một hồi nói chuyện với người trông coi ký túc xá, cuối cùng bà ta cũng đồng ý với yêu cầu của Na Phàm và Lương Mộc Tử.

Phòng 404.

Con số nặng nề lúc ẩn lúc hiện trước mắt Lương Mộc Tử, khiến cô không có đủ dũng khí để mở cánh cửa gỗ nặng trĩu.

Na Phàm giơ tay gõ nhẹ cửa phòng, ôn tồn hỏi: “Xin hỏi, đây có phải là phòng của Lương Tiểu Như không?”

Dường như có tiếng người nói vang lên trong phòng, nhưng một lúc sau vẫn không có ai đáp lời.

Na Phàm lại giơ cao tay, định hỏi lại lần nữa thì Lương Mộc Tử đã thờ dãi, không chút do dự đẩy cánh cửa ra.

Mấy nữ sinh trong phòng chăm chăm nhìn Lương Mộc Tử với ánh mắt kỳ lạ, một nữ sinh cất lời hỏi: “Cô là ai? Sao giống âm hồn lờn vờn giữa ban ngày thế?”

Bộ dạng Lương Mộc Tử lúc này quả thực giống như một ác quỷ. Mặt mày tái nhợt, cắt không còn giọt máu, hai mắt vừa khóc đỏ hoe, cộng thêm việc quanh năm phải làm việc trong những căn phòng âm u ở bệnh viện nên khắp cơ thể bao trùm một mùi ẩm mốc.

Vừa bước chân vào phòng, cô lập tức chạy thẳng đến chiếc giường mà

Lương Tiểu Như đã từng nằm, ngồi lên đó và bắt đầu khóc lóc thảm thiết.

Na Phàm không cản Mộc Tử, anh hiểu rằng những tình cảm bị kìm nén bấy lâu trong lòng cô nên được giải tỏa, có lẽ đây chính là thời điểm tốt nhất.

Nhìn thấy bộ dạng không nói không rằng mà chỉ khóc lóc thảm thiết của cô, mấy nữ sinh trong phòng liền biết ngay rằng cô đến để tìm Lương Tiểu Như.

Nữ sinh vừa lên tiếng ban nãy đã kịp thêm mắm dặm muối, nói với Na Phàm đang đứng trước cửa: “Anh à, có phải anh tán tỉnh loại con gái như Lương Tiểu Như, khiến cho bạn gái của anh đau lòng không?”

“Chà chà! Loại “hồng nhan họa thủy” này không phải là đề cho những người đàn ông như anh đụng đến đâu, anh nên tránh xa thứ Sao Chổi(3) ấy!” Nữ sinh ngồi đối diện với Lương Mộc Tử cũng tham gia vào câu chuyện.

(3) Chỉ người đem lại tai họa, xui rủi cho người khác.

“Cô đừng khóc nữa! Loại con gái như Lương Tiểu Như không thể ở bên anh ta được đâu, cô có bản lĩnh thì hãy coi chừng bạn trai của mình! Đừng để cô ta có bất kỳ cơ hội nào xen vào là được! Hơn nữa... nhìn dáng vẻ của anh ta thì Lương Tiểu Như cũng sẽ không để ý tới đâu!”

“Cậu đừng nói như vậy! Nhớ lại những “món hàng” mà Lương Tiểu Như từng kiếm được, có “món” nào nhìn không ồm yếu đâu chứ? Người này tuy không đẹp trai, nhưng bộ dạng ồm yếu đó lại là món khoái khẩu của cô ta!” Nữ sinh ngồi đối diện với Lương Mộc Tử cũng không khách khí bôi nhọ danh dự của Lương Tiểu Như.

“Đủ rồi! Đủ rồi!” Không thể chịu đựng được những lời gièm pha nanh

nọc dành cho em gái mình thêm nữa, Lương Mộc Tử đứng dậy, quát lớn.
“Các cô câm hết miệng lại cho tôi!”

Na Phàm thở dài, chậm rãi bước vào phòng, nhỏ nhẹ giải thích: “Sự tình không như các cô nghĩ đâu, đây là Lương Mộc Tử, chị gái của Lương Tiểu Như! Tiểu Như đã... chết vào sáng sớm nay...”

“Chết rồi ư?” Những ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt bình tĩnh của Na Phàm.

“Anh có đùa không đây? Người ta nói người tốt chết sớm, người xấu mệnh trường. Loại người đê tiện như Lương Tiểu Như nhìn thế nào cũng phải sống đến trăm tuổi!” Nữ sinh ngồi đối diện với Lương Mộc Tử nói năng không chút kiêng nể, bất luận những lời Na Phàm nói là thực hay không.

“Cô...” Lương Mộc Tử không chút khách sáo, xông tới giáng thẳng vào mặt nữ sinh đó một cái bạt tai, khiến mặt cô ta đỏ ửng một mảng.

Nữ sinh đó phần nộ đứng bật dậy, đẩy Mộc Tử trở lại chiếc giường của Tiểu Như, cào xé quần áo của cô, rồi vừa tát vừa mắng: “Em gái là hạng đê tiện cướp bạn trai của người khác, kẻ làm chị như cô cũng chẳng có gì tốt đẹp!”

Cô ta vừa dứt lời, mấy nữ sinh khác liền ập đến trợ giúp.

Na Phàm không thể đứng yên nhìn kẻ khác ức hiếp Mộc Tử như vậy, trong phút chốc đã gạt toàn bộ đám nữ sinh đó qua một bên và quát: “Tiểu Như đã qua đời rồi, lẽ nào các cô còn phải xát muối lên vết thương của người nhà cô ấy hay sao?”

Căn phòng bỗng chốc lặng ngắt như tờ.

Mộc Tử vẫn khóc nức nở, nghĩ đến việc em gái phải học trong một

môi trường như thế này, trong lòng cô không khỏi xót xa.

“Na Phàm, đừng nói nữa! Mau giúp em thu dọn đồ đạc, em không muốn ở lại nơi này thêm chút nào nữa.” Những lời nói nanh nọc của đám nữ sinh kia khiến Mộc Tử cảm thấy nhục nhã không chịu đựng nổi.

Na Phàm thì ngược lại, anh cảm thấy được chứng kiến một cuộc xô xát kịch liệt như vậy ở căn phòng này là một chuyện tốt.

Không có xô xát, không có châm chọc, không có cười nhạo, vậy thì Lương Tiểu Như sẽ không phải chết.

Chính vì có sự xô xát như vậy, cái chết của cô mới có nhiều manh mối để lần theo.

“Các cô đều ghét Lương Tiểu Như như thế, vậy các cô có thể nói rõ cô ấy đã làm gì các cô không? Lẽ nào chỉ vì bạn trai của các nữ sinh trong trường thích cô ấy mà các cô đổ hết tội vạ lên đầu cô ấy?” Những lời nói của Na Phàm chẳng khác nào đang xát muối vào vết thương lòng của Mộc Tử, tuy anh không muốn để Mộc Tử phải đau lòng nhưng tạm thời cũng không còn cách nào khác.

“Hừ...” Nữ sinh ban nãy vừa ầu ẩu đả với Mộc Tử tức giận nói. “Nếu chỉ đơn thuần vì lý do các nam sinh khác thích cô ta thì thôi cũng đành, nhưng chỉ cần có nam sinh nào thích cô ta, cô ta sẽ liếc mắt đưa tình với người ta, bất kể người ta có bạn gái hay chưa! Anh nói xem, hạng người đó có đáng bị đám con gái chúng tôi tẩy chay không?”

Na Phàm mím môi, không nói gì.

Xem ra, anh cần phải phân tích kỹ hơn những chuyện liên quan đến Lương Tiểu Như, cô ấy có vẻ không đơn giản như anh nghĩ.

“Vậy cô cũng là một trong số những nạn nhân đó?” Na Phàm cố gắng truy hỏi.

“Không chỉ mình tôi! Mà là tất cả các nữ sinh trong phòng này! Bao gồm cả Cố Lan, người luôn coi cô ta là bạn thân!” Cô ta chĩa mũi nhọn sang Cố Lan, người này giờ vẫn ngồi yên trên giường, không nói lời nào.

Na Phàm ngẩng đầu, liếc nhìn về phía Cố Lan.

Đó là một cô gái thanh nhã, đáng yêu, khi cười để lộ hai lúm đồng tiền, trong trường cũng được coi là mỹ nữ hàng đầu. Nếu phải so sánh với Lương Tiểu Như, e rằng dung mạo của cô không hề kém cạnh, nhưng vì sao một cô gái xinh đẹp dường này cũng rơi vào tình cảnh bị cướp bạn trai?

Cố Lan vẫn không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Lương Mộc Tử đang đứng ngây người, rồi liếc mắt nhìn Na Phàm với vẻ kinh ngạc.

Na Phàm suy nghĩ một lúc, sau đó nói với Cố Lan: “Chúng ta có thể nói chuyện một lát không? Là chuyện liên quan đến Lương Tiểu Như.”

Cố Lan mím môi, để lộ lúm đồng tiền vô cùng dễ thương. Na Phàm vô thức nhớ đến khuôn mặt trắng bệch đã mất hết sức sống của Tiểu Như mà cảm thấy chua xót.

“Chẳng có gì để nói cả! Những lời họ nói đều là sự thật, tôi không phủ nhận.”

Na Phàm không hề cho rằng họ đang nói dối, anh chỉ muốn tìm hiểu thêm về những vấn đề có liên quan tới Lương Tiểu Như. Anh tiếp tục nói không nhanh, không chậm: “Chỉ là nói chuyện thôi mà, lẽ nào Tiểu Như chết rồi, cô còn có gì không dám nói ra sao? Trừ phi cái chết của Tiểu Như có liên quan tới cô!”

Đương nhiên, Cố Lan không phải là không có động cơ gây án.

Tất cả nữ sinh trong phòng này đều hận Tiểu Như đến thấu xương, có điều muốn tìm một chút manh mối từ những người này là chuyện không dễ dàng gì. Hơn nữa, có thể dùng sức bóp cổ Tiểu Như đến chết, vậy thì lực ở cánh tay hẳn rất mạnh, thủ phạm nhất định là một người đàn ông. Nếu là một người trong số bọn họ, vậy thì nhất định phải có người trợ giúp.

Ánh mắt của Cố Lan vẫn dừng lại trên người Lương Mộc Tử, trong ánh mắt không hề mang vẻ hận thù mà là sự thương xót dành cho người con gái đáng thương này. Mặc dù ngoài mặt cô tỏ ra chẳng hề bận tâm đến cái chết của Lương Tiểu Như nhưng trong lòng lại vô cùng buồn bã. Một người với lòng dạ mềm yếu như cô rốt cuộc vẫn không thể tránh được sự đấu tranh nội tâm, cô khẽ gật đầu.

“Được rồi, nhưng chúng ta ra ngoài nói chuyện, được không?” Cố Lan trèo xuống giường.

“Được, tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô!” Na Phàm vỗ nhẹ lên vai Mộc Tử và dặn dò: “Anh sẽ quay lại ngay, lúc nào về anh sẽ đưa em tới phòng trọ của Tiểu Như.”

Mộc Tử gật đầu.

Đang là giữa trưa, tuy mặt trời treo rất cao nhưng những cơn gió thổi đến từ phía sau lưng vẫn khiến người ta thấy ớn lạnh.

Cố Lan mặc quần áo hơi mỏng, co ro tìm đến một gốc cây to rồi dừng bước và nói: “Anh muốn biết điều gì? Chỉ cần có thể giúp được Tiểu Như, tôi sẽ cố gắng hết sức cung cấp thông tin cho anh!”

Biểu hiện trên khuôn mặt của người con gái này không mấy thân thiện nhưng những lời nói ra lại vô cùng hòa nhã, điều đó khiến Na Phàm cảm thấy có chút bất ngờ.

“Thực ra, tôi không tin Tiểu Như là loại con gái như vậy. Đã từng là

bạn cùng phòng với nhau, vậy thì chắc cô hiểu rõ Tiểu Như hơn những người khác, tôi muốn nghe ý kiến của cô!” Na Phàm châm thuốc, nén lại những cảm xúc tiêu cực vừa rồi.

“Đường như tôi cũng không hiểu cô ấy lắm, nếu hiểu rõ thì có lẽ đã không xảy ra bi kịch này!” Cố Lan nói với hơi thở mong manh, giọng điệu yếu ớt, không chút sức lực. Cô ôm chặt bờ vai và tựa mình vào thân cây. “Nếu muốn, anh có thể hỏi bạn trai cũ của tôi! Có lẽ hình ảnh của cô ấy trong mắt nam sinh hoàn toàn tương phản so với trong mắt của nữ sinh.”

Lúc này, Na Phàm cũng có suy nghĩ như vậy, không ngờ bây giờ Cố Lan lại nói ra.

“Nếu cô bằng lòng cung cấp thông tin liên lạc, tôi muốn được nghe ý kiến của nhiều người khác nữa!” Na Phàm dừng lại một chút. “Nhưng kỳ thực điều tôi muốn hỏi chính là, Lương Tiểu Như thực sự không có bạn trai ở trường sao? Vì sao cô ấy phải cướp bạn trai của người khác?”

“Bạn trai ư?” Cố Lan nghe thấy câu này của Na Phàm thì cười xòa. “Từ trước tới giờ, cô ấy chưa từng có bạn trai, nói gì đến cướp bạn trai của người khác chứ!”

Điều này càng khiến Na Phàm cảm thấy khó hiểu: Đã không có bạn trai chính thức, vậy thì những vụ tai tiếng từ đâu mà có? Lẽ nào cô ấy có sở thích kỳ quặc là cướp bạn trai của người khác rồi sau đó bỏ rơi họ? Phải chăng chuyện của Lương Mộc Tử đã phủ bóng đen lên tâm hồn của Lương Tiểu Như?

“Nhưng... nhưng cô ấy cũng có quan hệ khá tốt với một người đàn ông, có điều dường như anh ta đã kết hôn rồi.” Câu nói kế tiếp của Cố Lan khiến cho Na Phàm chú ý.

“Vậy thì, cô đã từng gặp qua người đàn ông đó chưa? Có phải anh ta

cũng là sinh viên của trường Đại học Y không?” Na Phàm bỗng trở nên căng thẳng.

“Không! Tôi chỉ nghe thấy họ nói chuyện qua điện thoại, từ trước tới giờ chưa từng gặp anh ta! Hơn nữa, tôi và bạn trai chia tay không phải hoàn toàn vì Tiểu Như...”

Cố Lan thở một hơi dài, cô không thể đổ hết tội lỗi lên đầu Tiểu Như, bản thân cô cũng có một phần trách nhiệm.

Na Phàm vứt đầu mẩu thuốc lá xuống bãi cỏ, tiếp tục hỏi: “Vậy thì nguyên nhân thực sự dẫn đến việc chia tay giữa cô và bạn trai là gì? Những tin đồn của các nữ sinh khác rốt cuộc có bao nhiêu phần là sự thật? Nếu không phải vì Tiểu Như, vậy thì tại sao cô không đứng ra giải thích giúp cô ấy?”

Cố Lan cúi thấp đầu, vốn dĩ cô không muốn nói ra sự thật này, nhưng vì sự chất vấn của Na Phàm đã đụng đến tất cả nỗi mặc cảm, tự ti trong lòng cô nên cô không thể nín nhịn thêm nữa.

“Hình Sách bị bệnh.” Hình Sách mà Cố Lan đang nói đến chính là bạn trai cũ của cô. Cô không ngừng mân mê chiếc cúc áo, tâm trạng có chút xao động. “Tôi vốn dĩ muốn chia tay với anh ấy, nhưng vì không đành lòng nên mới không nói ra, sau đó thì lợi dụng Tiểu Như.”

“Cô...” Na Phàm thực sự cảm thấy phần nộ thay cho Tiểu Như, nghiêng rằng nghiêng lợi nói. “Thế mà cô vẫn còn coi mình là bạn thân với Tiểu Như, sao Tiểu Như có thể quen biết loại người lòng dạ độc ác như cô chứ?”

“Tôi...” Cố Lan muốn biện bạch cho bản thân, nhưng lời định nói ra lại nuốt vào trong. “Bỏ đi! Cô ấy đã chết rồi, tôi cũng không muốn nói gì thêm! Tuy là tôi lợi dụng cô ấy, nhưng nếu cô ấy không có tư tâm thì sao tôi có thể lợi dụng được chứ! Cô ấy cũng không nên cho Hình Sách bất cứ

cơ hội nào!”

Na Phàm cười gượng. Chuyện tình cảm có lúc thực sự không thể oán trách ai, tất cả đều là lựa chọn của chính mình. Cứ cho là bị người khác ép buộc, đẩy vào lòng đối phương thì không thích vẫn là không thích. Cứ cho là có xảy ra quan hệ trên giường thì không thích cũng vẫn cứ là không thích!

“Cũng đúng, tôi có trách cô thêm nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì!” Na Phàm thở dài, giải tỏa sự buồn bực dồn nén trong lòng. “Cô cho tôi số điện thoại của Hình Sách đi, tôi muốn tìm cậu ta nói chuyện! Còn nữa, cậu ta bị bệnh gì?”

“Anh ấy...” Cố Lan ậm ừ không muốn nói. “Đừng hỏi nữa! Bệnh tình của anh ấy không liên quan gì đến cái chết của Tiểu Như, đó chỉ là vấn đề giữa tôi và anh ấy!”

Na Phàm nhìn thấy dáng vẻ muốn nói song lại thôi của cô ấy thì đã đoán ra tám, chín phần mười, đoán chắc Cố Lan và cậu ta có quan hệ không bình thường. Một người đàn ông bị mất hết sĩ diện trước mặt một cô gái, còn có thể vì nguyên nhân gì? Na Phàm không định truy hỏi tới cùng, anh chỉ muốn có được số điện thoại.

Anh đưa mắt nhìn theo Cố Lan bước về phía cánh cổng lớn của ký túc xá, sau đó mới bấm số điện thoại.

“A lô, xin chào.” Một giọng nói mệt mỏi vang lên bên tai Na Phàm.

“Cậu là Hình Sách phải không? Tôi muốn tìm hiểu một số vấn đề liên quan đến Lương Tiểu Như, hy vọng cậu có thể hợp tác điều tra!” Na Phàm giả bộ điềm tĩnh, nhưng trong lòng căng thẳng cực độ.

Hình Sách nghe nói là chuyện liên quan đến Tiểu Như thì tinh thần lập tức hăng hái trở lại, đang nằm trên giường liền ngồi bật dậy, nói: “Tiểu Như

làm sao? Vì sao anh lại nói như vậy?”

“Trước tiên, cậu hãy trả lời vài câu hỏi của tôi, sau đó tôi sẽ cho cậu biết sự tình!” Na Phàm sắp xếp lại dòng suy nghĩ của mình. “Thứ nhất, cậu và Cố Lan chia tay có phải vì Tiểu Như không? Thứ hai, anh và Tiểu Như rốt cuộc có quan hệ gì? Thứ ba, từ tối hôm qua đến rạng sáng hôm nay, cậu ở đâu?”

Tuy Hình Sách không phải là cảnh sát nhưng cậu ta hiểu rõ căn nguyên và tầm quan trọng của những vấn đề này.

“Tôi và Cố Lan chia tay thực sự là vì Tiểu Như, bởi vì cô ấy đã cứng nhắc đẩy tôi về phía Tiểu Như, sau đó hiểu lầm về mối quan hệ giữa chúng tôi. Nhưng tôi thề với trời rằng, giữa tôi và Tiểu Như chưa từng xảy ra bất kỳ chuyện gì. Mối quan hệ của chúng tôi hoàn toàn trong sạch, chỉ là bạn bè thuần túy!” Trên điện thoại, Na Phàm có thể cảm nhận được sự căng thẳng của Hình Sách, như thể cậu ta sợ rằng nếu nói sai một câu thì toàn bộ trách nhiệm sẽ đổ lên đầu cậu ta, do đó cậu ta không ngừng nhấn mạnh mối quan hệ bình thường giữa mình và Tiểu Như.

“Từ tối hôm qua đến giờ, tôi luôn ở cùng các bạn học. Hôm qua, chúng tôi ra ngoài hát karaoke thâu đêm, hơn sáu giờ sáng mới trở về phòng ngủ. Nếu anh không gọi điện thoại cho tôi, e rằng tôi sẽ còn ngủ tới tối!”

“Cậu luôn ở cùng các bạn học, chưa từng rời đi?” Na Phàm chau mày, môi mím chặt.

“Đương nhiên rồi, bây giờ họ còn đang ngủ! Nếu anh không tin lời tôi thì có thể đến tận nơi để hỏi!” Hình Sách căng thẳng đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi, sợ rằng người đàn ông gọi điện thoại này sẽ gây phiền phức cho cậu ta. “Nhưng bây giờ anh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc Tiểu Như bị làm sao không?”

“Tiểu Như chết rồi.”

Ở đầu bên kia của điện thoại im bật, cả người Hình Sách rơi vào trạng thái vô thức.

“Trong mắt cậu, Tiểu Như là người thế nào? Cô ấy có thể làm ra những chuyện bỉ ổi, hèn hạ như cướp bạn trai của người khác không? Còn nữa, nghe nói cậu bị bệnh, có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là bệnh gì không?” Na Phàm không lơ là cảnh giác, Hình Sách vẫn nằm trong diện hoài nghi của anh.

Hình Sách hoàn toàn không muốn đề cập đến vấn đề có chút đáng xấu hổ của mình.

“Bệnh tật là chuyện của cá nhân tôi, tôi có thể không nói được không?” Hình Sách có chút chán nản, Na Phàm không nhìn thấy dáng vẻ vò đầu bứt tai của cậu ta, nhưng có thể cảm nhận được sự mâu thuẫn trong nội tâm qua lời nói của cậu ta. “Tôi và Tiểu Như chỉ là bạn bè bình thường! Tuy ở trường có những tin đồn nói rằng cô ấy có quan hệ với nhiều nam sinh nhưng kỳ thực không phải như vậy! Phần lớn nam sinh trong trường đều rất coi trọng cô ấy, vì thế các nữ sinh khác mới chĩa mũi dùi về phía cô ấy! Cô ấy chẳng làm gì cả, sao lại phải chịu một gánh nặng lớn như vậy?”

Điều này rất hợp với suy nghĩ của Na Phàm, nhưng cũng không thể chỉ nghe lời của một nam sinh, hơn nữa lại là lời nói một phía của người đàn ông từng có tin đồn tình cảm với Lương Tiểu Như.

“Vậy cậu chưa từng nghe gì về bạn trai của cô ấy ư?”

“Chưa từng! Từ trước tới giờ cô ấy chưa từng nhắc đến chuyện đó! Tuy có rất nhiều nam sinh kết giao với cô ấy, nhưng tôi chưa từng thấy cô ấy nhắc đến việc bạn trai của mình là ai! Thực ra, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cô ấy có quá nhiều tai tiếng, nếu cô ấy có một người bạn trai,

các nữ sinh khác sẽ không chĩa mũi nhọn vào cô ấy!”

Khóe miệng Na Phàm thoáng run rẩy, lẽ nào việc cô ấy không có bạn trai cũng khiến người khác phải động lòng? Tâm lý con người bây giờ mong manh đến vậy sao?

“Hãy luôn mở máy nhé, tôi có thể liên lạc với cậu bất cứ lúc nào!” Na Phàm ngắt điện thoại, lòng càng nặng trĩu.

Xem ra, muốn bắt tay điều tra trong phạm vi cuộc sống của Lương Tiểu Như cũng còn muôn vàn khó khăn.